

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce Wydział III

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Monika Obrębska

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2015r. w O.

sprawy z odwołania R. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania R. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 4 listopada 2014r. **nr** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 21.09.2014r. do 31.01.2016r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4.11.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił R. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

R. R. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, że w marcu 2013r. uległ ciężkiemu wypadkowi. Pomimo leczenia stan jego zdrowia nie uległ dużej poprawie i w dalszym ciągu nie jest zdolny do wykonywania dotychczasowej pracy mechanika samochodów ciężarowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że zarówno Lekarz Orzecznik, jak też Komisja Lekarska ZUS nie uznali R. R. za niezdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 28.03.2013r. R. R. uległ wypadkowi przy pracy. W okresie od 28.03.2013r. do 25.09.2013r. pobierał zasiłek chorobowy, a od 26.09.2013r. do 20.09.2014r. był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną wypadkiem przy pracy. W dniu 15.09.2014r. R. R. złożył w (...) Oddział w P. wniosek o ustalenie jego uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W celu

ustalenia powyższych uprawnień, odwołującego skierowano na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 09.10.2014r., stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. R. R. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 28.10.2014r. zajęła analogiczne, jak lekarz orzecznik, stanowisko. Wobec powyższego ZUS w dniu 04.11.2014r. wydał zaskarżoną decyzję.

Odwołanie R. R. od powyższej decyzji ZUS jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieconemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania R. R., było ustalenie czy jest on niezdolny do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28.03.2013r.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, rehabilitacji i medycyny pracy, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego. Biegli w wydanej opinii, po przeprowadzonym badaniu odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jego zdrowia, rozpoznali u niego: stan po urazie zmiążdżeniowym lewej stopy i lewego stawu skokowego z istotnym ograniczeniem funkcji statycznej i motorycznej kończyny oraz stan po urazie kolana lewego bez następstw klinicznych. W konkluzji biegli uznali, że odwołujący jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy do lutego 2016r. w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28.03.2013r. W uzasadnieniu wydanej opinii biegli podali, że badaniem przedmiotowym stwierdzili u odwołującego istotne dysfunkcje lewej stopy i lewego stawu skokowego ograniczające funkcje statyczne i motoryczne kończyny. Wskazali, że odwołujący w dalszym ciągu wymaga rehabilitacji, w szczególności poprawy zgięcia grzbietowego lewej stopy. Podali, że rokuje on poprawę stanu zdrowia. Z uwagi na dysfunkcje i przewlekły zespół bólowy przeciwskazane są prace wymagające dłuższego stania, chodzenia, podnoszenia i przenoszenia ciężarów, prace na wysokości i w pozycjach wymuszonych. Stąd uwzględniając specyfikę stanowiska pracy opisaną w wywiadzie zawodowym na k. 3 akt ZUS opiniowanie częściowej niezdolności do pracy, w przekonaniu biegłych, jest celowe. W uzupełnieniu opinii biegli wyjaśnili dodatkowo, że datą powstania niezdolności do pracy jest dzień wypadku przy pracy i sprecyzowali, że odwołujący jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy od daty ustania świadczenia rehabilitacyjnego.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń. Organ rentowy w piśmie z dnia 20.05.2015r., załączając stanowisko Z-cy Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z 15.05.2015r. wskazał, że nie zgłasza uwag do opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych. Podkreślić należy, że opinia została wydana przez biegłych o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, dodatkowo z udziałem biegłego z zakresu medycyny pracy, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski biegłych są rzeczowe, spójne i logiczne. Wynika z nich niezbicie, że stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do lutego 2016r. od daty ustania świadczenia rehabilitacyjnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż R. R. spełnia przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w oparciu o art. art.477¹⁴ § 2 kpc

zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do wnioskowanego świadczenia od dnia 21.09.2014r. (tj. od dnia następnego po ustaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego) do 31.01.2016 roku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stosowanym odpowiednio, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący na etapie postępowania sądowego przedstawił dodatkową, nową dokumentację, która nie była wcześniej znana ZUS. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.